

«Πού να 'σαι και απόψε;» της Κλεοπάτρας Κάτση (Γ2)

Βράδιασε και ακούω όλα μου τα όνειρα να ουρλιάζουν, στ' αυτιά μου, σαν παραπονεμένες σκιές, που δεν βρίσκουν σώμα να κρυφτούν.

Νιώθω έναν κρύο ιδρώτα να τυλίγει το σώμα μου και κλείνω τα μάτια, τα ανοίγω όμως γρήγορα, αφού το σκοτάδι με τρομάζει περισσότερο.

Ακούω τη φωνή μου, να φωνάζει το όνομα σου, παλεύοντας με το ουρλιαχτό των εφιαλτών μου. Μάταια, δεν ακούς, δεν με ακούς.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι και το ξύλινο πάτωμα τρίζει, καθώς κάνω το πρώτο μου βήμα, για να κατευθυνθώ στο σαλόνι μου, ελπίζοντας να με εγκαταλείψουν οι κραυγές μου.

Μα εκείνες είναι πιστές φίλες και συντρόφισσες σε κάθε μου κίνηση και βήμα.

Στο κομοδίνο δίπλα μου, αντικρίζω πεσμένη, την μπρούτζινη κορνίζα μου και αντιλαμβάνομαι πως γι' αυτό ευθύνεται ο δυνατός αέρας που περνά από το ανοιχτό παράθυρο.

Σκύβω να το κλείσω και πριν προλάβω να πιάσω το πόμολο, η λευκή κουρτίνα τυλίγεται γύρω από την μέση μου και νιώθω τον αέρα να εισβάλλει μέσα μου και το κρύο του πονά τα κόκαλα μου.

Κλείνω το παράθυρο και η κουρτίνα πέφτει με φόρα από πάνω μου. Πάω στη κουζίνα μου και από το συρτάρι βγάζω δύο κόκκινα κεριά, τα ανάβω προσεκτικά και τα ακουμπώ επάνω στο τραπέζι του σαλονιού.

Βάζω στο ποτήρι μου να πιω ένα κρασί San cerge, μιας και είναι από τα αγαπημένα μου και κάθομαι στη πολυθρόνα μου. Γέρνω στο πλάι το κεφάλι μου και ξανακοιτώ την κορνίζα. Την σηκώνω και καταλαβαίνω πως έσπασε.

Την κοιτώ προσεκτικά και νιώθω τα δάκρυα μου να μουσκεύουν τα μάγουλα μου και ύστερα να κυλούν στον λαιμό μου. Προσπαθώ να τα σταματήσω, όμως εκείνα ρέουν ασταμάτητα. Σκέφτομαι όμως, πως κανείς δεν ακούει τα αναφιλητά μου και δεν βλέπει τα πρησμένα μου μάτια.

Που να 'σαι κι απόψε;

Εύχομαι να ήσουν πλάι μου, να ερχόσουν, να έκρυβα το πρόσωπο μου στον λαιμό σου και να μύριζα το αγαπημένο, μεθυστικό σου άρωμα.

Ήθελα να χαθώ στο πράσινο των ματιών σου και να βρεθώ, στα δικά σου όνειρα, στις πιο κρυφές ευχές σου, στη βαθιά προσευχή σου, στον δικό σου κόσμο, στο δικό σου παράδεισο.

Θα 'θελα ακούσω γι' ακόμα μια φορά την φωνή σου, να μου ψιθυρίζει όρκους για μία ευτυχισμένη ζωή μαζί και να μου πεις πως μ' αγαπάς.

"Θυμάμαι, σκέφτομαι, περιμένω την ώρα που θα σε σφίξω στην αγκαλιά μου, κοριτσάκι μου, ελπίδα μου, μέλλον μου! Την ώρα που όλα τα τραγούδια θα είναι η ίδια μας η ζωή. Αγκαλιά σε ένα παγκάκι στην όμορφη πόλη σου. Εγώ, θα μοιάζω μικρός μπροστά στην ψυχή σου τη μεγάλη και θα νιώθω τρελαμένος όπως τώρα. Σαγαπάω ονειράκι μου!"

Λησμόνησες τα λόγια σου, μα εγώ τα κρατώ σαν φυλαχτό, κρεμασμένα στον λαιμό μου και συνεχίζω να ζω με αυτά. Ακόμα και αν με πνίγει κάθε βράδυ η αλυσίδα τους.

Εγώ είμαι θα είμαι πάντα εκεί που εσύ θα ταξιδεύεις, θα είμαι ο δικός σου συνταξιδιώτης.

Σιωπούν για λίγο οι φωνές, που αντηχούν σαν παράφωνοι τενόροι στ' αφτιά μου και φαντάζομαι πως σ' ακούω να μου τραγουδάς και ξαφνικά γαληνεύει το πρόσωπο μου, ηρεμεί η ψυχή μου.

Τα χείλη μου σχηματίζουν ένα αχνό χαμόγελο και με τα μάτια κλειστά, απολαμβάνω τον ήχο της γλυκιάς φωνής σου. Μέχρι που οι στίχοι τελειώνουν και η μουσική σταματά. Τότε, τότε αρχίζει ξανά ο καθημερινός μου ζωντανός εφιάλης.

Μα αλήθεια, που να 'σαι κι απόψε;

Και εμένα ποιος θα μου σβήσει τους εφιάλτες, που εσύ προκάλεσες; Απάντησε μου, μπορείς;

Κουράστηκα να παίζω κρυφτό κάθε βράδυ με τον ίδιο μου τον εαυτό, κουράστηκα να πονώ και να περιμένω. Με πνίγει η απουσία σου, με σκοτώνει κάθε μέρα κι από λίγο. Και εσύ; Ένα φάντασμα, που τρομάζει τη ζωή μου. Μια σκιά που με εμποδίζει να αναπνεύσω.

Να σε ενημερώσω λοιπόν καρδιά μου, πως και εγώ θυμάμαι. Θυμάμαι τα όνειρα μου να διαλύονται, καθώς φεύγεις μακριά απ' την ζωή μου.

Και εγώ σκέφτομαι. Σκέφτομαι το πόσο άδικα μου φέρθηκες, σκέφτομαι το πόσο πολύ σ' αγάπησα και πως δεν το εκτίμησες ποτέ.

Και περιμένω. Περιμένω την ώρα που τα ουρλιαχτά μου θα πνιγούν και θα πάψουν να με τρομάζουν. Περιμένω την μέρα που η θύμηση σου δεν θα πονά σαν θηλιά μαχαιριού και τα δάκρυα μου δεν θα ξανακυλήσουν από τα μάτια μου.